ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 9. júna 2009 *

Vo veci C-480/06,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 24. novembra 2006,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: X. Lewis a B. Schima, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Spolkovej republike Nemecko, v zastúpení: M. Lumma a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. von Donat, Rechtsanwalt,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporujú:

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: C. M. Wissels a Y. de Vries, splnomocnení zástupcovia,

Fínska republika, v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts a J.-C. Bonichot (spravodajca), sudcovia A. Borg Barthet, J. Malenovský, J. Klučka a U. Lõhmus,

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. novembra 2008,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. februára 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev touto žalobou navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Spolková republika Nemecko si z dôvodu, že Landkreise (územnosprávne jednotky) Rotenburg (Wümme), Harburg, Soltau-Fallingbostel a Stade uzavreli zmluvu o zneškodňovaní odpadov priamo s technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg bez toho, aby táto zmluva na poskytnutie služieb bola predmetom verejného obstarávania v rámci formálneho postupu na úrovni Európskeho spoločenstva, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z ustanovenia článku 8 v spojení s ustanoveniami hláv III až VI smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322).

Právny rámec

Právo Spoločenstva

2 Článok 1 smernice 92/50 stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚*verejné zmluvy na poskytnutie služieb*' sú odplatné zmluvy uzavreté písomne medzi poskytovateľom služieb a obstarávateľom…

b) ‚*obstarávatelia*' sú štátne, regionálne alebo miestne orgány, verejnoprávne inštitúcie, združenia tvorené jedným alebo viacerými takýmito orgánmi alebo verejnoprávnymi inštitúciami.

‚Verejnoprávne inštitúcie' sú akékoľvek inštitúcie:

— ktoré boli založené na osobitné účely, plniace potreby všeobecného záujmu a nemajú priemyselný alebo komerčný charakter,

— majú právnu subjektivitu, a

— sú financované najmä štátnymi, regionálnymi alebo miestnymi orgánmi alebo inými verejnoprávnymi inštitúciami, alebo sú podriadené riadiacemu dozoru týchto orgánov, alebo ktoré majú v správnom, riadiacom alebo dozornom orgáne viac ako polovicu členov menovaných štátnymi, regionálnymi alebo miestnymi orgánmi alebo verejnoprávnymi inštitúciami.

…

c) *‚poskytovateľ služieb‘* je fyzická alebo právnická osoba, vrátane verejnoprávnej inštitúcie, ktorá poskytuje služby. Poskytovateľ služieb, ktorý predkladá ponuku, sa označuje termínom *uchádzač* a ten, ktorý sa uchádza o účasť v užšej súťaži alebo v rokovacom konaní, sa označuje termínom *záujemca*…“

3 Podľa článku 11 ods. 3 písm. b) smernice 92/50:

„Obstarávatelia môžu uzavrieť verejnú zmluvu na poskytnutie služby na základe rokovacieho konania bez zverejnenia oznamu v týchto prípadoch:

…

b) v prípade, ak z technických alebo umeleckých dôvodov, alebo z dôvodov vyplývajúcich z ochrany výhradných práv, môžu službu poskytovať iba určití poskytovatelia služieb.“

Skutkové okolnosti vo veci samej a konanie pred podaním žaloby

4 Štyri Landkreise v Dolnom Sasku, a to Rotenburg (Wümme), Harburg, Soltau-Fallingbostel a Stade, uzavreli 18. decembra 1995 s technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg zmluvu o zneškodňovaní svojich odpadov v novom zariadení na termické zhodnotenie odpadov Rugenberger Damm s kapacitou v objeme 320 000 ton, ktoré je určené tak na výrobu elektriny, ako aj tepelnej energie a ktorého výstavba sa mala skončiť 15. apríla 1999.

5 Podľa tejto zmluvy technické a komunálne služby mesta Hamburg vyhradili uvedeným štyrom Landkreise kapacitu 120 000 ton za cenu vypočítanú pre každého dotknutého účastníka podľa rovnakého vzorca. Cena sa platí prostredníctvom technických a komunálnych služieb prevádzkovateľovi zariadenia, ktorý je v zmluvnom vzťahu s technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg. Zmluva bola uzavretá na dobu 20 rokov. Strany sa dohodli na tom, že najneskôr päť rokov pred skončením platnosti tejto zmluvy začnú rokovať o jej predĺžení.

6 Predmetnú zmluvu uzavreli priamo štyri Landkreise s technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg bez vykonania postupu verejného obstarávania podľa smernice 92/50.

7 Dňa 30. marca 2004 zaslala Komisia v súlade s článkom 226 prvým odsekom ES Spolkovej republike Nemecko výzvu, ktorou upozornila nemecké orgány, že priamym uzavretím zmluvy o zneškodňovaní odpadov bez postupu verejného obstarávania a jeho vyhlásenia na úrovni Spoločenstva Spolková republika Nemecko porušila ustanovenia článku 8 v spojení s ustanoveniami hlavy III až VI smernice 92/50.

8 V liste z 30. júna 2004 adresovanom Komisii Spolková republika Nemecko tvrdila, že sporná zmluva predstavuje dohodu o spoločnom výkone činnosti vo verejnom záujme,

ktorou sú poverené dotknuté Landkreise a mesto Hamburg. Tento členský štát vysvetľoval, že predmetom operácie komunálnej spolupráce v tejto veci je činnosť odohrávajúca sa v štátnej sfére, ktorá neovplyvňuje trh, a preto nespadá pod právo verejného obstarávania.

9 Keďže Komisia napriek týmto vysvetleniam Spolkovej republiky Nemecko zastávala názor, že dotknuté Landkreise sú verejnými obstarávateľmi a zmluva o zneškodňovaní odpadov je odplatnou zmluvou na poskytnutie služieb uzavretou písomne, ktorá prekračuje hodnotu prahov stanovenú pre uplatnenie smernice 92/50, a spadá tak do pôsobnosti tejto smernice, zaslala 22. decembra 2004 Spolkovej republike Nemecko odôvodnené stanovisko podľa článku 226 prvého odseku ES.

10 V liste z 25. apríla 2005 Spolková republika Nemecko zotrvala na svojej predtým uvedenej argumentácii.

11 Podľa názoru Komisie tieto tvrdenia nevyvrátili výhrady formulované v odôvodnenom stanovisku, a preto podľa článku 226 druhého odseku ES podala túto žalobu.

O žalobe

Tvrdenia účastníkov konania

12 Komisia po prvé tvrdí, že dotknuté Landkreise sa majú považovať za obstarávateľov v zmysle smernice 92/50 a predmetná zmluva je odplatnou zmluvou na poskytnutie

služieb uzavretou písomne, ktorá prekračuje hodnotu prahov stanovených na uplatnenie tejto smernice. Okrem toho likvidácia odpadu je činnosť kvalifikovaná ako „služba“ v zmysle kategórie č. 16 obsiahnutej v prílohe I A tejto smernice.

13 Pokiaľ ide o Spolkovú republiku Nemecko, táto zastáva názor, že predmetná zmluva je výsledkom internej správnej operácie, a preto nespadá do pôsobnosti smernice 92/50.

14 Podľa tohto členského štátu dotknuté zmluvné strany sa majú považovať za subjekty, ktoré si poskytujú správnu pomoc pri plnení úloh služby vo verejnom záujme. V tomto zmysle nemožno technické a komunálne služby mesta Hamburg považovať za poskytovateľa služieb konajúceho za odmenu, ale za verejnoprávny subjekt zodpovedný za zneškodňovanie odpadov, ktorý ponúka správnu pomoc susedným orgánom verejnej moci za náhradu vzniknutých prevádzkových nákladov.

15 V tejto súvislosti sa Holandské kráľovstvo, ako aj Spolková republika Nemecko opierajú o body 16 a 17 rozsudku z 3. októbra 2000, University of Cambridge (C-380/98, Zb. s. I-8035) a vyvodzujú, že pojem „poskytovanie služieb“ sa má chápať tak, že sa týka výlučne poskytovania služieb, ktoré môžu ponúkať hospodárske subjekty na trhu za určitých stanovených podmienok.

16 Obsah predmetnej zmluvy podľa týchto dvoch členských štátov pritom prekračuje rámec toho, čo stanovuje „zmluva na poskytnutie služieb“ v zmysle smernice 92/50, pretože zaväzuje dotknuté Landkreise, aby ako protihodnotu za spracovanie odpadov v zariadení Rugenberger Damm za dohodnutú sadzbu poskytli technickým a komunálnym službám mesta Hamburg kapacitu skládky, ktorú samy nevyužívajú, a zmiernili tak nedostatok skládkových kapacít, ktorému čelí mesto Hamburg.

17 Spolková republika Nemecko tiež zdôrazňuje, že tento právny vzťah je v preambule uvedenej zmluvy kvalifikovaný ako „zmluva o regionálnej spolupráci týkajúca sa zneškodňovania odpadov“. Umožňuje zavedenie spolupráce medzi zmluvnými stranami, ktoré si v prípade potreby poskytnú pomoc v rámci výkonu ich zákonnej povinnosti zneškodňovať odpady a ktoré si takto spoločne plnia túto úlohu v dotknutom regióne. Je takisto stanovené, že za určitých okolností sa dotknuté Landkreise zaväzujú počas určitého časového úseku znížiť množstvo dodávaných odpadov v prípade poruchy zariadenia na spracovanie odpadu. Súhlasia teda s obmedzením ich práva na vykonanie zmluvy.

18 Podľa Komisie technické a komunálne služby v tejto veci nemožno považovať za správnu pomoc v rozsahu, v akom svoje činnosti vykonávajú nie na základe zákona alebo iných jednostranných právnych aktov, ale na základe zmluvy.

19 Komisia dodáva, že jedinými prípustnými výnimkami z uplatnenia smerníc o verejnom obstarávaní sú tie, ktoré sú v nich taxatívne a výslovne uvedené [pozri rozsudok z 18. novembra 1999, Teckal, C-107/98, Zb. s. I-8121, bod 43, pokiaľ ide o smernicu Rady 93/36/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania dodania tovaru (Ú. v. ES L 199, s. 1; Mim. vyd. 06/002, s. 110)]. Podľa nej v rozsudku z 13. januára 2005, Komisia/Španielsko (C-84/03, Zb. s. I-139, body 38 až 40) Súdny dvor potvrdil, že zmluvy o horizontálnej spolupráci uzavreté územnosprávnymi celkami, ako je zmluva, o ktorú ide v prejednávanej veci, podliehajú právu verejného obstarávania.

20 Spolková republika Nemecko spochybňuje takýto výklad už citovaného rozsudku Komisia/Španielsko a zastáva názor, že v uvedenej veci Súdny dvor výslovne nerozhodol, že všetky zmluvy uzavreté medzi správnymi subjektmi podliehajú právu verejného obstarávania, ale Španielskemu kráľovstvu iba vytkol existenciu všeobecnej výnimky pre zmluvy uzavreté medzi verejnoprávnymi inštitúciami z pôsobnosti tohto práva.

21 Komisia po druhé vylučuje, že by si Spolková republika Nemecko mohla uplatňovať výnimku „in house“, podľa ktorej do pôsobnosti smerníc v oblasti verejného obstarávania nespadajú zmluvy uzatvorené obstarávateľom, pokiaľ verejnoprávna entita vykonáva nad druhou zmluvnou stranou, ktorá je osobou od nej právne odlišnou, obdobnú kontrolu ako nad svojimi vlastnými útvarmi a pokiaľ súčasne táto osoba vykonáva podstatnú časť svojej činnosti s verejnoprávnou entitou (pozri v tomto zmysle rozsudok Teckal, už citovaný, body 49 a 50). Podľa Komisie podmienka týkajúca sa existencie takej kontroly v prejednávanej veci nie je splnená, pretože žiadny z dotknutých obstarávateľov nemá vplyv na riadenie technických a komunálnych služieb mesta Hamburg.

22 Spolková republika Nemecko sa naopak domnieva, že v rámci metropolitného regiónu Hamburg je požiadavka intenzity vykonávanej kontroly, ktorá sa musí merať z hľadiska cieľov vo verejnom záujme (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. januára 2005, Stadt Halle a RPL Lochau, C-26/03, Zb. s. I-1, bod 50) splnená, lebo dotknuté správy sa kontrolujú navzájom. Rozdiel vo vzťahu k spoločne definovaným cieľom by viedol k ukončeniu celkovej spolupráce. Zásada *do ut des* naznačuje, že technické a komunálne služby mesta Hamburg, ako aj dotknuté Landkreise majú záujem na zachovaní takejto spolupráce, a teda na rešpektovaní spoločne určených cieľov.

23 Holandské kráľovstvo, ktoré sa opiera o rozsudok z 19. apríla 2007, Asemfo (C-295/05, Zb. s. I-2999), tvrdí, že podmienka týkajúca sa intenzity vykonávanej kontroly môže byť splnená aj vtedy, keď kontrola vykonávaná dotknutou verejnoprávnou entitou je viac obmedzenejšia než kontrola, ktorú vykonáva nad svojimi vlastnými útvarmi. Nedomnieva sa, že táto podmienka znamená identickú kontrolu. Vyžaduje sa iba podobná kontrola.

24 Podľa Komisie nemá tento rozsudok zmierňujúci účinok na judikatúru vyplývajúcu z už citovaného rozsudku Teckal. Iba upresňuje, že kritérium týkajúce sa intenzity vykonávanej kontroly môže byť takisto splnené, keď osobitný právny rámec zavádza vzťah závislosti a podriadenosti umožňujúci výkon obdobnej kontroly viacerými obstarávateľmi, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

25 Po tretie sa Komisia domnieva, že Spolková republika Nemecko nepredložila dôkaz o tom, že z technických dôvodov mohli predmetnú zmluvu uzatvoriť iba technické a komunálne služby mesta Hamburg, a v dôsledku toho sa môže odvolávať na výnimku stanovenú v článku 11 ods. 3 písm. b) smernice 92/50.

26 Spolková republika Nemecko tvrdí, že aj keby sa uskutočnilo verejné obstarávanie, technické a komunálne služby mesta Hamburg by neboli schopné predložiť ponuku, pretože v roku 1994 toto mesto nemalo kapacitu na zhodnocovanie odpadov, ktorá by im umožnila mať účasť na verejnom obstarávaní. Len so zreteľom na neskôr konštatovanú potrebu dotknutých Landkreise zhodnocovať ich odpad a ich uistenie, že budú budúcu centrálu využívať, sa uvažovalo o výstavbe zariadenia Rugenberger Damm.

27 Tento členský štát tiež zdôrazňuje, že uvedené Landkreise boli ubezpečené, že zariadenie plánované technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg bude dané do prevádzky v dohľadnom čase, čo je ubezpečenie, ktoré nemohol ponúknuť žiadny uchádzač.

28 Po štvrté Komisia odmieta tvrdenie Spolkovej republiky Nemecko, podľa ktorého je potrebné vylúčiť uplatnenie smernice 92/50 na základe článku 86 ods. 2 ES, pokiaľ, tak ako je to v prejednávanej veci, bráni plneniu úlohy verejnoprávnymi subjektmi zneškodňovať odpady, ktorá im prislúcha.

29 Spolková republika Nemecko sa totiž domnieva, že výklad Komisie týkajúci sa smernice 92/50 by viedol jednak k tomu, že dotknuté Landkreise by nemohli poveriť technické a komunálne služby mesta Hamburg zneškodňovaním odpadov, čo predstavuje úlohu vo všeobecnom záujme na úrovni Spoločenstva, a boli by nútení zveriť túto úlohu hospodárskemu subjektu, ktorý by predložil ekonomicky najvýhod-

nejšiu ponuku bez akejkoľvek záruky, že služba vo verejnom záujme bude vykonávaná uspokojivým a trvalým spôsobom, a jednak k tomu, že kapacita novej centrály by nebola rentabilne využívaná.

30 Tento členský štát pripomína, že bez uzavretia spornej zmluvy by žiadna strana nebola schopná plniť svoju úlohu vo verejnom záujme. Mesto Hamburg by najmä nemohlo uskutočniť výstavbu nadkapacitného zariadenia a následne sa z ekonomických dôvodov pokúšať bez akéhokoľvek zaručeného výsledku predať nevyužité kapacity na trhu.

Posúdenie Súdnym dvorom

31 Na úvod treba pripomenúť, že žaloba Komisie sa týka iba zmluvy uzavretej medzi technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg a štyrmi susediacimi Landkreise, ktorá má zabezpečiť vzájomnosť pri spracovaní ich odpadu, a nie zmluvy, ktorou sa majú stanoviť vzťahy medzi technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg a prevádzkovateľom zariadenia na spracovanie odpadu Rugenberger Damm.

32 Podľa článku 1 písm. a) smernice 92/50 verejné zmluvy na poskytnutie služieb sú odplatné zmluvy uzavreté písomne medzi poskytovateľom služieb a jedným z obstarávateľov vymenovaných v článku 1 písm. b) tejto smernice, medzi ktorými sú uvedené aj regionálne alebo miestne subjekty, akými sú predmetné Landkreise v tejto žalobe o nesplnení povinnosti.

33 Podľa článku 1 písm. c) tej istej smernice zmluvnou stranou ako poskytovateľ služby môže byť každá „fyzická alebo právnická osoba, vrátane verejnoprávnej inštitúcie“. Skutočnosť, že poskytovateľ služieb je verejnoprávnou entitou odlišnou od príjemcu

služby, nie je prekážkou uplatnenia smernice 92/50 (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 40 o verejnom obstarávaní dodávky tovaru a prác).

34 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že verejné obstarávanie nie je povinné za predpokladu, že orgán verejnej moci, ktorý je verejným obstarávateľom, vykonáva nad danou entitou obdobnú kontrolu ako nad svojimi vlastnými útvarmi, a pod podmienkou, že táto entita vykonáva zásadnú časť svojej činnosti s orgánom verejnej moci alebo inými regionálnymi a miestnymi subjektmi, v ktorých vlastníctve je (pozri v tomto zmysle už citované rozsudky Teckal, bod 50, a Stadt Halle a RPL Lochau, bod 49).

35 Rovnako Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o uzavretie zmluvy obcou o prenesení právomoci na výkon služby vo verejnom záujme na medziobecnú družstevnú spoločnosť, ktorej predmet činnosti je výlučne poskytovanie služieb týmto združeným obciam, k čomu môže legálne dôjsť bez verejného obstarávania, lebo zastával názor, že napriek autonómnym aspektom riadenia tohto družstva správnou radou sa združené obce majú považovať za spoločne vykonávajúce kontrolu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2008, Coditel Brabant, C-324/07, Zb. s. I-8457, bod 41).

36 V prejednávanej veci je nesporné, že štyri dotknuté Landkreise nevykonávajú nijakú kontrolu, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako obdobnú kontrolu vykonávanú nad vlastnými útvarmi, a to ani nad svojím zmluvným partnerom, teda technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg, alebo nad prevádzkovateľom tepelného zariadenia Rugenberger Damm, ktoré je spoločnosťou s kapitálom čiastočne pochádzajúcim zo súkromných fondov.

37 Treba však uviesť, že sporná zmluva zavádza spoluprácu medzi miestnymi orgánmi, ktorej účelom je zabezpečiť plnenie úloh služby vo verejnom záujme pre tieto orgány spoločné, teda zneškodňovanie odpadov. Treba pripomenúť, že táto úloha je spojená s vykonaním smernice Rady 75/442/EHS z 15. júla 1975 o odpadoch (Ú. v. ES L 194, s. 39; Mim. vyd. 15/001, s. 23), ktorá zaväzuje členské štáty, aby vypracovali plány odpadového hospodárstva upravujúce najmä „príslušné opatrenia na podporu racionalizácie zberu, triedenia a úpravy odpadu“, jedno z najdôležitejších opatrení je na základe článku 5 ods. 2 smernice 75/442/EHS, zmenenej a doplnenej smernicou

Rady 91/156/EHS z 18. marca 1991, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 75/442/EHS o odpadoch (Ú. v. ES L 78, s. 32; Mim. vyd. 15/002, s. 3), umožniť zneškodňovanie odpadu v niektorom z najbližších vhodných zariadení.

38 Okrem toho je nesporné, že zmluvu uzatvorenú medzi technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg a dotknutými Landkreise treba skúmať ako výsledok postupu spolupráce na miestnej úrovni medzi zmluvnými stranami, ktorá obsahuje osobitné požiadavky na zabezpečenie splnenia úlohy zneškodňovať odpad. Jej predmetom je totiž umožniť mestu Hamburg výstavbu a uvedenie do prevádzky zariadenia na spracovanie odpadov za ekonomicky výhodnejších podmienok vďaka dodávkam odpadov zo susediacich Landkreise, čo umožní dosiahnuť kapacitu 320 000 ton. Z tohto dôvodu sa rozhodlo o výstavbe tohto zariadenia a jeho realizácii až potom, ako dotknuté štyri Landkreise súhlasili s využívaním tejto centrály a k tomu sa aj zodpovedajúco zaviazali.

39 Predmetom tejto zmluvy, ako je výslovne uvedené v jej úvodných ustanoveniach, je najmä záväzok technických a komunálnych služieb mesta Hamburg poskytnúť štyrom dotknutým Landkreise každoročne kapacitu na spracovanie 120 000 ton odpadov na účely ich tepelného zhodnotenia v zariadení Rugenberger Damm. Ako je ďalej v tejto zmluve upresnené, technické a komunálne služby mesta Hamburg nenesú žiadnu zodpovednosť za prevádzku tohto zariadenia a v tomto smere neposkytujú žiadnu záruku. V prípade zastavenia prevádzky alebo poruchy zariadenia sú ich povinnosti obmedzené na ponúknutie náhradných kapacít, táto povinnosť však podlieha dvom podmienkam. Jednak sa musí prioritne zabezpečiť zneškodňovanie odpadov mesta Hamburg a jednak musia byť disponibilné kapacity v iných zaradeniach, ku ktorým majú technické a komunálne služby mesta Hamburg prístup.

40 Ako protiplnenie za spracovanie odpadov v zariadení Rugenberger Damm, ako je opísané v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, štyri dotknuté Landkreise vyplácajú technickým a komunálnym službám mesta Hamburg ročnú odmenu, ktorej spôsob výpočtu a spôsoby platby sú stanovené v zmluve. Množstvo dodaných a prevzatých

odpadov na každý týždeň určujú technické a komunálne služby mesta Hamburg a vyjednávač, ktorého ustanovia tieto Landkreise. Okrem toho zo zmluvy vyplýva, že technické a komunálne služby mesta Hamburg, ktoré majú voči prevádzkovateľovi tohto zariadenia nárok na vyplatenie náhrady škody, sa v prípade, že Landkreise utrpia škodu, zaväzujú obhajovať záujmy Landkreise voči prevádzkovateľovi, a to prípadne i súdnou cestou.

41 Predmetná zmluva tiež stanovuje určité záväzky miestnych orgánov, ktoré sú zmluvnou stranou, priamo súvisiace s predmetom služby vo verejnom záujme. Mesto Hamburg síce zabezpečuje väčšinu služieb, ktoré sú predmetom zmluvy uzavretej medzi ním a štyrmi dotknutými Landkreise, tieto však dávajú k dispozícii technickým a komunálnym službám mesta Hamburg kapacity skládok, ktoré samy nevyužívajú, s cieľom zmierniť nedostatok skládkových kapacít mesta Hamburg. Zaviazali sa aj prijímať na svoje skládky pomerné množstvo nevyužiteľného odpadu k množstvu dodaných odpadov.

42 Okrem toho si podľa zmluvy musia zmluvné strany v prípade potreby poskytnúť pomoc v rámci plnenia ich zákonnej povinnosti zneškodňovať odpady. Predovšetkým je stanovené, že za určitých okolností, ako je dočasné preťaženie dotknutého zariadenia, sa štyri dotknuté Landkreise zaväzujú znížiť množstvo dodávaných odpadov a súhlasia s obmedzením ich práv na prístup do spaľovne.

43 Napokon poskytovaním služieb zneškodňovania odpadov vzniká právo na vyplatenie odmeny len prevádzkovateľovi zariadenia. Z ustanovení predmetnej zmluvy vyplýva, že spolupráca, ktorú táto zmluva zavádza medzi technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg a štyrmi dotknutými Landkreise, zakladá medzi týmito entitami finančný transfer s náhradou časti nákladov, ktorú znášajú uvedené Landkreise, pričom ju prevádzkovateľovi hradia tieto technické a komunálne služby mesta.

44 Podľa toho sa zdá, že sporná zmluva tvorí tak právny základ, ako aj právny rámec pre budúcu výstavbu a prevádzku zariadenia určeného na plnenie služby vo verejnom záujme, teda termického zhodnotenia odpadov. Táto zmluva bola uzavretá výlučne orgánmi verejnej moci bez účasti súkromných subjektov a nestanovuje ani vopred nerozhoduje o verejnom obstarávaní, ktoré by mohlo byť prípadne potrebné pre výstavbu a prevádzku zariadenia na spracovanie odpadov.

45 Súdny dvor najmä pripomenul, že orgán verejnej moci môže plniť zverené úlohy vo verejnom záujme vlastnými prostriedkami bez toho, aby bol nútený obrátiť sa na vonkajšie subjekty, ktoré nepatria do jeho organizačnej štruktúry, a svoje úlohy môže plniť v spolupráci s inými orgánmi verejnej moci (pozri rozsudok Coditel Brabant, už citovaný, body 48 a 49).

46 Komisia na pojednávaní okrem iného upresnila, že pokiaľ by predmetná spolupráca bola založená formou vytvorenia verejnoprávneho subjektu, ktorý by rôzne dotknuté orgány poverili plnením úlohy vo všeobecnom záujme zneškodňovať odpady, tak by pripustila, že využívanie centrály dotknutými Landkreise nespadá pod právnu úpravu o verejnom obstarávaní. Zastáva však názor, že bez takéhoto subjektu spolupráce na miestnej úrovni mala byť zmluva na poskytnutie služieb uzatvorená medzi technickými a komunálnymi službami mesta Hamburg a dotknutými Landkreise predmetom verejného obstarávania.

47 V tejto súvislosti však treba po prvé pripomenúť, že právo Spoločenstva vôbec neukladá orgánom verejnej moci, aby na zabezpečenie spoločných úloh vo verejnom záujme použili špeciálnu právnu formu. Po druhé takáto spolupráca medzi orgánmi verejnej moci nemôže spochybniť hlavný cieľ pravidiel Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania, a to voľný pohyb služieb a otvorenie neskreslenej hospodárskej súťaže vo všetkých členských štátoch, pokiaľ sa vykonávanie tejto spolupráce bude riadiť výlučne úvahami a vlastnými požiadavkami na sledovanie cieľov vo verejnom záujme a pokiaľ sa zaručí zásada rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi stanovená smernicou 92/50 tak, aby žiadny súkromný podnik nebol vo výhodnejšej situácii ako jeho konkurenti (pozri v tomto zmysle rozsudok Stadt Halle a RPL Lochau, už citovaný, body 50 a 51).

48 Napokon treba konštatovať, že zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že by si predmetné orgány v tejto veci zvolili formu, ktorej účelom bolo obísť právnu úpravu v oblasti verejného obstarávania.

49 So zreteľom na vyššie uvedené a bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ďalších prostriedkoch na obranu predložených Spolkovou republikou Nemecko, treba žalobu Komisie zamietnuť.

O trovách

50 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Spolková republika Nemecko navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy